

TRAMS OM PROSTITUERADE, SCHYMAN & CO

Schyman & co talar om en "agenda" hos motståndarna till sexköpslagen, men förgäves söker man efter det minsta spår av att de, och deras välorganiserade och välfinansierade meningsfränder, skulle bry sig något enda om prostituerade. Deras agenda, uppbackad av ounderbbyggda påståenden och undermålig s k "forskning", är synbarligen bara kring deras egen åsikts framgång i denna fråga.

I en pinsamt svepande retorisk ton gör sig åtta medelklassaktivister, med Gudrun Schyman som frontfigur, till taleskvinnor och -män för "prostituerade". De talar om "panik" hos den "välorganiserade" sexindustrin och "den obestridliga omfattande empiriska dokumentationen" bakom kriminaliseringen av köpare, på ett sätt så att man nästan får intrycket av att de själva tror på vad de skriver. Men i själva verket är det ingenting annat än rent trams, eftersom det i deras påståenden inte finns tillstymmelse till objektiv vetenskap, eller sansad betraktelse. Den "omfattande empiriska dokumentationen" de avser kommer till synes i det "Svar till Förbud mot köp av sexuell tjänst: En utvärdering 1999–2008 (SOU 2010:49)", som flera av undertecknarna plus de amerikanska radikalfeministiska aktivisterna Melissa Farley, Catherine MacKinnon och Norma Ramos författat inom den Statsvetenskapliga institutionens ram på Stockholms Universitet (http://www.statsvet.su.se/homepages/archive/max_waltman/waltman_Gruppsvar_till_SOU2010_49.pdf). I första noten där hänvisas främst till Melissa Farley själv, men också en studie av Choi & medförfattare (<http://theprojectx.org/wp-content/uploads/2011/01/Choi.pdf>), till Potterat & medförfattare, samt den amerikanska Meesekommissionens rapport 1986.

Denna "empiriska dokumentation" är minst av allt "obestridlig", ty den enda av dessa publikationer som håller måttet är Potterat & medförfattare, vilka klargör att den grupp de undersöker är gatuprostituerade, och att forskning visar att prostituerade i andra miljöer inte drabbas på samma sätt. Farleys s k "forskning" är däremot starkt vetenskapligt kritiserad (<http://www.anstandigt.com/pdf/farley.pdf>), inte minst för att hon utgår från gatuprostituerade och institutionaliserade prostituerade för att beskriva prostitutionen som fenomen. Precis samma sak gör Choi & medförfattare, vilka anger om sin undersökningsgrupp att: "De 46 prostituerade kvinnorna hade alla tidigare arbetat på bordeller eller eskortfirmor och uppehöll sig på skyddslogier där de erhöll rehabiliteringstjänster i form av materiell support och medicinsk omsorg från specifika stödorganisationer för prostituerade kvinnor". Denna studie kan alltså inte säga ett enda dugg om förekomsten av posttraumatiskt stressymptom eller andra problem bland prostituerade, enbart bland de 46 kvinnor som de undersökt, vilka alltså befann sig i en strikt klinisk miljö. Och vad gäller Meesekommissionen, så är det väl få rapporter som vetenskapligt kritiserats som denna. Inte minst därför att man uteslöt de resultat som stod i motsats till det förutbestämda målet – att pornografi är skadligt. Dessutom finns det ingen vetenskaplig forskning som stöder dess resultat. Det är alltså fullständigt trams att försöka påstå någonting om prostituerade som population utifrån så starkt vinklad "forskning" så som författarna till uppropet om brottsskadeersättning försöker att göra. Det har ingenting med vetenskaplighet och strävan efter objektiv forskning att göra. Det är som att vi utifrån att studera de elever som går till skolpsykologen, för att de mår dåligt, skulle döma alla skolelever som att de har dålig hälsa, och därför förbjuda skolor som något som skadar alla elever.

Man kunde ju också förvänta sig att åtminstone en doktorand från statsvetenskapliga institutionen skulle ha insikt i, att studier som medvetet utelämnar forskning/publikationer som motsäger de egna åsikterna inte har något vetenskapligt värde (av politiker och ideologer i ROKS kan man dock inte förvänta en sådan insikt). Men det tycks alltså inte ens akademikern Max Waltman ha kunskap om. Och här har vi det största problemet med dessa abolitionistiska medelklassaktivister, vilka utser sig själva till språkrör för "de prostituerade"; att de förvränger och ignorerar all den forskning

som motsäger deras egna åsikter. När författarna pratar om ”panik” så är det snarast deras egen situation de beskriver. Det håller inte längre att bara göra oundersökta, eller med starkt selekterade publikationer understödda påståenden. Allt mer förefaller folk få upp ögonen för att artikelförfattarnas enkelspåriga abolitionistagenda vilar på undermålig och noga selekterad ”forskning”, och att de braskande påståendena inte har grund i verkligheten mer än för vissa individer (precis som i alla yrken). Den gigantiska skillnaden mellan seriösa forskare å ena sidan och Larsson, Kram, Ramos-Ruggiero, Persson, Schyman, Svensson, Waltman och Wilkens, och deras meningsfränder, å den andra är, att de förra på intet sätt underkänner eller förringar de personer som har traumatiska eller svåra upplevelser i prostitutionen, medan de senare ständigt hävdar att det bara existerar en enda upplevelse av prostitutionen. Och istället för att kräva att alla ska följa en enda ideologisk ”sanning”, som Schyman m fl gör, intar sansade betraktare av denna fråga positionen att de som behöver hjälp ska få det, men att de som själva väljer denna utkomst ska kunna göra det utan att tvingas till att vara offer, eller frukta att polis eller sociala institutioner ska slå till mot dem själva eller deras klienter.

Förgäves söker man efter det minsta spår av att Larsson, Kram, Ramos-Ruggiero, Persson, Schyman, Svensson, Waltman och Wilkens, och deras välorganiserade och välfinansierade meningsfränder, skulle bry sig något enda om prostituerade. Endast deras eget underförstådda påstående att det är fallet övertygar verkligen inte, särskilt som de så uppenbart ignorerar de sexarbetare vars åsikter strider mot deras egen. Jag kan inte finna något annat än att de bara bryr sig om deras egen åsikts framgång i denna fråga – och naturligtvis rätten att som självutnämnda, ”bättre vetande”, talespersoner för prostituerade tvinga alla att följa denna åsikt. (Men på köpet kan de prostituerade som svarar upp till deras dualistiska världsbild – men enbart de – få komma till tals genom dem). Och uppenbarligen tycks denna abolitionistagenda vara så stark, att skribenterna för att kunna genomdriva att deras åsikt blir lag är beredda att ta till vilka oriktiga påståenden som helst. Man är verkligen benägen att instämma i Einsteins konstaterande: ”Det är sorgligt att leva i en tid då det är lättare att klyva en atomkärna än att spränga en fördom”. Men hur ska man kunna spränga fördomar med så inbitna förkämpar för fördomarnas bevarande som Larsson, Kram, Ramos-Ruggiero, Persson, Schyman, Svensson, Waltman och Wilkens?